

Blaník

listopad 2016

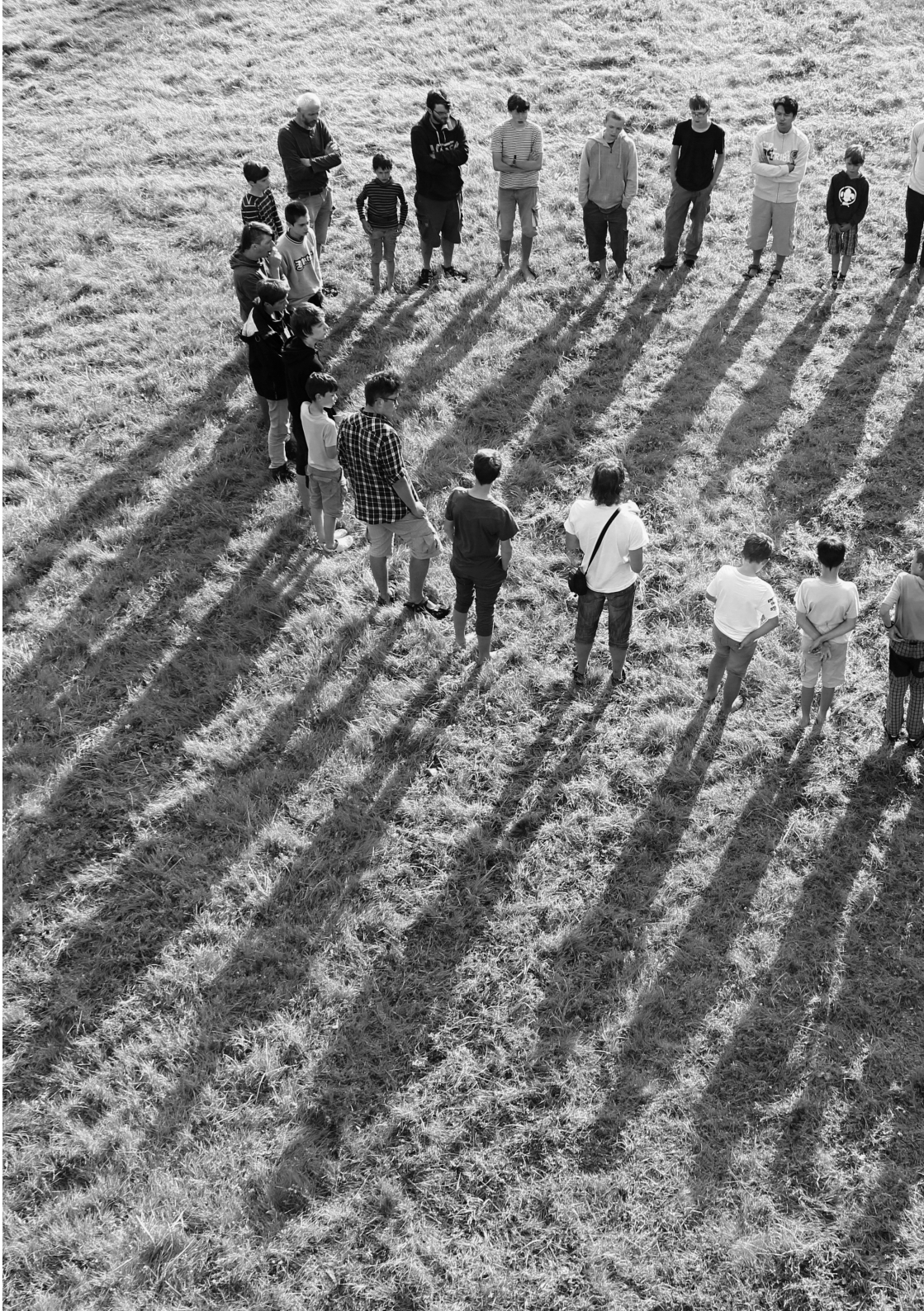
MRZÍ MNE X MRZÍ MNĚ

Přichází zimní čas, v obchodácích již od října prodávají Mikuláše a je čas si zapnou bundu, s odpadky v kraťasech se moc nemazat a rychle zpět. Prostě začíná přituhovat. Abych se vrátil, mrzí mne, zkuste tohle použít v minulém a budoucím čase. Nakonec vám vyjde že to mrzí vás, tedy tebe. Může tě mrzet že si nepřinesl úkol do školy, může tě mrzet, že jsi nebyl na výsadku, může tě mrzet, že jsi nešel k volbám. Mrzí to tebe. Ale mrzet tě to nemusí, nic nenutím. Filosofická otázka zní, zda tě to může mrzet v tom budoucím čase nebo zda je ještě čas s tím něco udělat. Ale do Vánoc, Velikonoc, Svatýho Jiří, prázdnin, adventu a tak, času dost.

Rád bych se zmínil o novém vedení střediska, dá se říci že na nich leží veliké očekávání. Není ještě čas bilancovat nad tím jaké bylo to staré, (ačkoliv nikdo z nich nebyl starý) a jaké je to nové. Dle mě, mají ještě spoustu práce před sebou (toto může platit až do doby než bude zvoleno nové vedení, pak budou mít spoustu práce za sebou).

Užijte každého dne a příjemné počtení

Radio

VÝSADEK 1

Výsadek jest střediskovou akcí o které slyšel každý skaut i skautka a pokud neslyšel tak by měl. Pro mne osobně to bylo něco až mystického. Starší skauti vyprávěli jak byli na Výsadku. Na náročné a úžasné akci zároveň. Zde se těm co o Výsadku neslyšeli pokusím tu akci přiblížit tak ,aby pouze znali pocit toho být na Výsadku ,ale neznali náročnost a to jakým stylem Výsadek funguje. Díky tomu si uchovají onen pocit mravenčení a nejistoty předcházející Výsadku. Prostředí je voleno precizně.

Noční Karlovy vary ve své plné kráse. To přece nezní tak hrozně, ne? To netrvalo věčně. Změna prostředí byla jako se ponořit do ledové vody. Ospalá mysl se rozjela na plné obrátky. Břity ledového větru se zarývají hluboko do kůže a mlha vše zahaluje do tajemného hávu. Potok šumí a hučí v temnotě. V hlavě jediný cíl: Zjistit kde sakra jsem! A po chvíli to tu je. Silnice. Vinoucí se tmou jako obrovský had. Po ní jede jen málo aut. Jejich dálková světla zalijí na pár momentů okolí silnice světlem a oslepí. A jak mlha opadá ,tak se tma prohlubuje. A v ní jen dva kužely světla dodávající děsivé tvary spícím či opuštěným obydlím. Těžké ticho prořizne jen jako čepel štěkot psa. Čas plyne.

Setkáme se s druhou dvojicí a to dodá jistoty. Nekonečný chodník opisující zákruty silnice osvětlují žlutá světla lamp. Dobrou náladu posílí až setkání s půlkilometrovou částí chodníku pokrytou bobky od leva do prava. Vystupování serpentýnami a malebné světlo lamp prosvítající skrze listy jak z tapety na mobil. Dosažení cíle posílí dobrý pocit. Ale to by nebyl Výsadek, aby tyto polehčující okolnosti nezničil trýznivou cestou po kolejích. Prašce splývají. Nohy se pletou. Zima zarývá své nehty hluboko do nás a ničí naši vůli i morálku. Cesta mezi skalami a strží konečně probudí naše mysli z letargie.

Na louce s dalším úkolem začne svítat. Teplá záře zalije a prohřeje celé údolí. Obnoví energii. Rozhrne svými prsty tmou a mlhu. Následuje část plná elánu, světla, kokainu a světla. Ale únava se nevzdá jen tak snadno. A z toho vznikne detailní popis zabírající dvě hodiny o tvorbu známém jako šavlozubá žába (žabis šavlozubis). Už jsme u dalšího cíle a únava

tG

se stahuje. Plně ji ale zničí až brození skrz potok tekutého dusíku. Jo až tak ledovej byl. Nacpou nás do auta a skryjí. No pro klaustrofobika to asi taková sranda jako pro mne nebyla. Vyhodí nás u stanů kde se tři hodiny vyspíme. Ovšem tma zase na svět hodí plášť a zakryje ho temnotou a proplete zimou. Útěk lesem na louku do nás napumpuje poslední vlnu energie. Někteří rozvedou vášnivou diskuzi o tom zda uskupení mraků okolo měsíce je styl impresionistický či je to hinduismus. Nakonec se dostanou k baroku. Vyběhneme do dílu Sherlocka Holmese. Louka v údolí zalitým mlžným mlékem s obrovskými trsy trávy skrývající bažinky. To přeruší jen občasné blesky světla Měsíce. Už chybí jen pověstný Pes Baskervillský. V půlce cesty nás po nohách pohladí ledová voda. A tak se polomrtví dostaneme do cíle. Úleva spojená s večerí je nepopsatelná. A ten pocit když uleháte do spacáku je nadpozemsky sladký. Mysl se vyčistí a pohltí vás tma a spánek. Další den již zalitý teplem a světlem proběhne lehce.

Idylku přeruší jen jakýsi myslivec se stížností na naše chování v lese. Že prý mají hon a on nás bude žalovat za jeho přerušení. No jen dělá rame-na. A tak plni skvělého pocitu vítězství a spokojenosti ve světle odpoledního slunce prohráté neděle opouštíme nejlepší akci za dlouhá léta...

VÝSADEK 2

Nejsem si úplně jistá, jestli zvládnou správně popsat, co všechno jsem během výsadku prožila.. Jela jsem úplně poprvé a bylo to jedno z nejlepších rozhodnutí za posledních pár týdnů, které jsem udělala. Pokud bych vám někdy tvrdila, že jsem se toho vůbec nebála, nevěřte mi – strach jsem měla obrovský. Přeci jen. Pokud jedete na výsadek, musíte se spokojit s úplným minimem, na pár dní se rozloučit s veškerým pohodlím dnešní společnosti a smířit se s tím, že si dost možná šáhnete na dno (fyzické nebo psychické). Nejsem moc tenhle typ člověka – neriskuju, nejsem odvážná ani supr fyzicky zdatná a ideální večer si představuju v posteli u seriálů a spoustou jídla kolem sebe. Rozhodně ne někde v lese, hladová a uchozená. Ale co by to bylo za život, kdybychom nezkoušeli nové věci a pořád zůstávali ve své zóně komfortu?

Pokud se rozhodnete jet na výsadek (a doporučuju vám to všema deseti!), připravte se na nepřípravitelné. Bude vám zima, horko, budete mít hlad, nachodíte spoustu kiláků, aniž byste věděli, co vás v dalších deseti minutách čeká. Odměnou vám za to budou všechny ty zážitky a lidi, které cestou potkáte a hlavně vědomí, že jste to zvládli! Zvládla jsem ujít 60 kiláků, celou noc z pátku na sobotu prochodit, vůbec si neměnit ponožky (ale jinak jsem čistotný človíček, vážně!), vylézt na polorozpadlou střechu železného dolu, sníst nespočítatelné množství hroznového cukru, spustit se na laně dolů z mostu a to všechno během 24hodin. Možná vám to přijde málo, ale mě to stálo pěkný kus odvahy. Překročila jsem snad všechny svoje limity a přežila jsem. Zjistila jsem, že toho možná dokážu mnohem víc, než jsem si myslela. A to je asi to nejdůležitější co mi výsadek dal.

P.S.:

Chtěla bych poděkovat všem, kdo výsadek organizovali a těm, kdo se ho účastnili! Připomněli jste mi, proč vlastně tak ráda chodím do skautu.

-NATY .TEČKA. VAVREKOVÁ

VÝSADEK 3

LETOŠNÍ VÝSADEK BYL PRO MĚ HODNĚ SILNÝM ZÁŽITKEM – NEUVĚŘITELNÉ MNOŽSTVÍ PRÁCE S PŘÍPRAVOU NÁSLEDOVANÉ DVOUDENNÍ JÍZDOU V KRUŠNÝCH HORÁCH. UŽIL JSEM SI TO DOSYTA, SBĚR SVÝCH NEJSILNĚJŠÍCH ZÁŽITKŮ BYCH TEĎ S VÁMI RÁD SDÍLEL.

První z nich se táhnul již od poloviny září, kdy se Vopis zamiloval do mexického velvyslance a jeho sekretářek. Od té doby, jsme se snažili domluvit prostory ambasády a samotného ambasadora pro naše účely – na první pohled to může působit jako jednoduchá věc, ale kvůli delikátním zákonům o ambasádách jsme potřebovali potvrzení z Mexika, pročež jsme se všechny zúčastněné snažili všemožně přesvědčit o neškodnosti a kulturním přínosu Výsadku. Při komunikaci jsme se proto vyvarovali slovům jako „USA“, „kartely“, „hranice“ a „drogy“, byť by se jimi téma Výsadku dalo velmi trefně shrnout. Nelhali jsme, jenom jsme to podali... diplomaticky?

Nyní již říjen - správci naší „základny“ v Jelení, poloindický pár Ali-ce+Anbú, nás poprosili, abychom jim vyzvedli objednávku z pražské tržnice SAPA. Byl jsem tam poprvé v životě, takže jsem se nejdříve ztratil (a telefonát s Pákistáncem moc nepomáhal), abych následně zjistil, že jsem měl rozhodně zaparkovat uvnitř - čtyřicet kilo rýže na hlavě a dvacítká čočky v ruce se docela proneše.

Celý předvýsadkový čtvrtek byl hodně šílený – na pěti různých místech v Praze jsme nakládali spoustu nesmyslů do půjčeného auta a vozejků. Kvůli tomu, jsme vyráželi až v noci. Sice nás nezastavila policie, jak jsem se sombrérem, pončem a knírem doufal, leč na místo jsme stejně dorazili až někdy před třetí ranní. Po výstupu z auta jsme zjistili, že je venku nesnesitelná zima, mlha a vítr, což nás ujistilo o tom, že to bude dobrý Výsadek. Rovnou jsme se podle pochybných informací z SMS pustili do hledání tělocvičny v obrovském tmavém domě, který se na noc nezamyká. Vevnitř naštěstí nebyla mlha ani vítr, jenom zima...

V pátek nám Alice ukázala, kde zhruba bychom v domě mohli pobývat. Nakonec jsme pro základnu týmu vybrali bývalý hotelový pokoj s krbem, který jsme dokonce našli na starodávných pohlednicích z Jelení, načež jsme dopoledne strávili reorganizací nábytku a objevováním zapadlých skvostů budovy.

V rámci pátku jsme měli jeden důležitý úkol – vyzkoušet, jestli jet au-

tem zavřený v bedně bude nebo nebude pro účastníky trauma. Ještě než jsme se do toho pustili, Škubka někam na čtvrt hodiny zmizela. Kam, to jsme zjistili až v momentě, kdy jsme s Hobitem konečně uslyšeli tlumené zvuky z pokusné bedny, kam se Škubce podařilo omylem zavřít.

V podvečer jsem se ještě vydal do Karlových Varů na přípravu první části Výsadku. Jaké bylo naše pobavení, když jsme s Humrem zjistili, že nedostavěná lanová dráha, po níž měli účastníci jít, je zapuštěná v šestimetrovém příkopu. Lano jsem s sebou tedy měl, ale tohle bylo i na nás moc, takže jsme museli improvizovat...

Jinak byla ale večerní procházka (ok, možná spíše běh) Karlovými Vary nádherná – Vřídlo si vřelo, turistů jenom pár, noční vyhlídky malebné, snad jen ta část, kdy se šlo kolem opuštěných domů a lesem, z té se mi svíraly půlky.

O něco později, (při rozvážení zpráv) mě vyděsila skupinka skautů, které jsem považoval za účastníky Výsadku, neboť byli neuvěřitelně rychle tam, kde teoreticky být neměli další dvě hodiny. Ještě více ale tatáž skupinka vyděsila Škubku, kterou si tito skauti spletli s nějakou postavou ze své noční hry, a jali se ji pronásledovat na rozhlednu.

I díky tomu, jsem si užil nějaký čas sám na železničním viaduktu, a bylo to doslova husté – přes mlhu nebylo vidět víc než pár metrů a ta dvacetimetrová propast pode mnou, vypadala ještě děsivěji. První slanění na

laně protaženém pod kolejnicemi tak bylo fakt silné. Ostatně stejně silné bylo i to poslední účastnické, které vyšlo hoooodně akorát, neboť zatímco se poslední dva lidé houpali na laně na straně mostu, nahoře projížděl první ranní vlak, a tvářil se na nás – alespoň podle trubení – docela překvapeně.

Přes drobné nepředvídanosti (jako že byly odmontované žebříky z lešení na rozhlednu...) jsme přežili hlavní část Výsadku až do druhé noci, kdy jsme jakožto organizátoři čekali zodpovězení jedné veliké neznámé – bude se někomu vůbec chtít na naši noční hru?

Naše obavy byly rozptýleny patnácti nadšenci, takže jsme se mohli pustit do asi nejnebezpečnější části Výsadku, při které jsem se bál hned nadvakrát – nejprve (zcela iracionálně) při osamoceném procházení skrz zbytky druhoválečného pracovního tábora bez funkční baterky, podruhé při společném lezení na dvacetimetrovou důlní budovu plnou možností někam zahučet. No, nakonec jsme přežili i tohle, a pomohla nám v tom lampa, která se na místě činu objevila tak trochu omylem – před odjezdem na místo hry jsme byli tak unavení a vysmátí, že nám přišlo jako skvělý nápad půjčit si z Jelení obří IKEÁckou lampu, dát do ní žárovky z lustru, připojit k ní nechutně těžkou autobaterii a odnést ji kamsi do lesa, to všechno jenom proto, aby měl Pavel Bém pěknou kancelář. Nakonec nám byla naštěstí užitečná i při odpalování jaderné hlavice na

Brno, z čehož si můžete udělat obrázek o tom, že to byla pěkná noc...

...následovaná ještě pěknějším dnem. Stalo se totiž dobrým zvykem posledních Výsadek, že přes

„atmosférické“ atmosférické podmínky (rozuměj – byla zima) se v neděli vyčásí a my jsme se tak mohli skorem opalovat...

...a následně i upalovat, protože se (také tradičně) horko těžko stíhal odvoz účastníků na autobus domů. Letos to pro mě bylo okořeněno dvěma událostmi – nejdříve jsme si s Vopisem, (s vědomím, že nemáme ani minutu nazbyt) zkracovali cestu po hraniční signálce, která po třech kilometrech skončila závorou. Málem jsem brečel, naštěstí Vopis duchapřítomně zkusil, jestli není odemčená, a byla. Následně jsem se za Vopisem držel na silnici zuby nehty, a to jenom proto, abych po několika kilometrech zjistil, že auto přede mnou není Vopis a že už vůbec nejedu na Karlovy Vary.

Naštěstí byl náš spěch takřka zbytečný – řidič posilového spoje, který jsme měli zarezervovaný, byl na rozdíl od obvyklých uniformovaných „žluťásků“ hodně v pohodě, což se vyznačovalo především tím, že mu bylo úplně jedno, jestli odjede o deset minut později či jestli má kdokoliv z cestujících lístek...

Tak takový byl letošní Výsadek mýma očima... Úhrnem skvělý zážitek, který doznívá ještě nyní. A to nejen ve vzpomínkách, ale i v realitě – pomínu-li zdlouhavé řešení účetnictví, na internetu se mi ještě pořád objevují nabídky na koupi tuhých paliv. Proč? Protože jsme pro mexické kartely sháněly pytel koksu...

FÍK

VÝSADKO ANKETA

Na afterparty výsadku, se mi kupodivu podařilo zastihnout pár dobře naložených jedinců, kteří si na vlastní kůži mohli prožít, jaký je ten legendární Blanický výsadek. Odpovědi, jež se mi podařilo díky důvtipnému dotazníku vymoci ze zhruba dvacítky jedinců, jsou myslím jakýmsi uvolněným zrcadlem, jež snad osvětlí i ty, jež na výsadek nemohli, nechtěli, či o něm prostě nevěděli.

CO TĚ PŘESVĚDČILO O TVÉ NENAHRAZITELNOSTI NA VÝSADKU?

Nenahraditelná :D. Beze mne by to nebylo ono. Má dokonalá schopnost orientace v mapě. Moje dvojice by jinak zabloudila. Jsem stará a lidi mě museli ještě vidět než přestanu jezdit :D, ne chtěla jsem jet a o to šlo. Nic. Má neuvěřitelná schopnost být dokonalý v každé situaci. moje navigátorské schopnosti. Protože jsem hlava rodiny, šikovný, praktický, jsem spojovací článek, mám hroznový cukr. Pozvedám morálku. Moje sestra:-), teď ale vážně, před dvěma roky měto bavilo tak jsem šla do výsadku znovu. Já jsem byl nenahraditelný?

CO PRO TEBE BYLO NEJSILNĚJŠÍM MOMENTEM UPLYNULÉHO VÍKENDU?

Když jsme přejížděli hranice. Slaňování - nějak jsem měla strach ale na konec jsem to zvládla a byla jsem na sebe hrdá. Když jsme po celé prochované noci dorazili na další "meetingpoint" a tam plápolal oheň a mohli jsme si odpočinout. Chvilke kdy jsem vystoupil v Přebuzi. 250 pesos za Taxi. Psycho chvilka na kolejích. Těžko říct - bylo toho víc, výlet do dolu, pětihodinové hledání zatoulaného dronu, etc. Asi dvě věci - piknik za Quardiem a odpalování Brna. Vylézání stropu. Slaňování mostu, chůze a konverzace v polospánku. Slaňování. Výsadek.

JAKÉ PŘEDSUDKY O MEXIKÁNECH JSI SI DÍKY VÝSADKU POTVRDIL/A PŘÍPADNĚ VYVRÁTIL/A?

Neuměj španělsky. žádné. žádné jsem neměla. Potvrdil. Asi jsem žádné neměl. Jako dokonalý člověk v každé situaci nemám žádné předsudky. žádné. Neměl jsem žádné. 250 pepsos za taxi. Asi vůbec nic. Maj suprní. Ne tak moc o mexikánech jako spíš o lidech pracujících jako zameřtač ulic - když jsem to zkusila byl to překvapivě nepříjemný zážitek - ano

shlížím na lidi co skončí jako zametači ulic - alespoň do teď to tak bylo.

MYSLÍŠ, ŽE TRUMP SKUTEČNĚ VYHRAJE VOLBY?

Doufám že ne, ale vypadá to tak. Ne. Těžko říct, ale má podle mě šanci. 250 pesos za taxi.

On už přeci vyhrál ne? Snad ne - věřím že ne. Nezajímám se o politiku takže nevím. Doufám že ne. Ne. Nevím ale věřím že ne. Doufám že ne. Začínám se obávat.

MÁŠ NA CO SI POSTĚŽOVAT? CO TĚ BĚHEM VÝSADKU ZKLAMALO?

Nic. Trochu mě zklamala poměrně malá náročnost a akčnost., víc se cho-dilo než akčnilo.

Výsadek byl celkově málo akční, spíš mi to přišlo jako noční pochod. Malá náročnost. Nebylo to super. Myslel jsem si že organizátoři mají mnohem větší pohodu než účastníci, haha. Asi nic hele:-). Přišlo mi tam málo hod-ně zajímavých aktivit typu toho slaňování, Metro hra v zajateckém tá-boře to zlepšila.Nezklamalo mě nic, jen spokojenost:-). Mapa byla moc malá. . Nějak domyslet čekání na stanovištích. Moc málo drsné, podejte si mě příště

MÁŠ CHUŤ A ČAS ZAPOJIT SE DO VYDÁVÁNÍ STŘEDISKOVÉHO ČASOPISU?

Moc ne:-(. Možná... Ano, chci tomu věnovat celý život. ne, díky. Nope. Chuť by byla, leč času není nazbyt. Ano, mám. Ne. Mamba by rád! Čas ne, chut by se příležitostně našla.

PROČ NE?:-)

Tečko, Anežko,vašku, Pedro, Adame, Robe, Jehnny, Mambo, Tomiášku a mnoho anonymů, díky vám za odpovědi.

Radíme, díky za ten kosočtverec:-)

US-BRS

(BLANICKÝ ROVERING)

Na zahajovací schůzce roveringu, US-BRS, jsme se sešli v tak hojném počtu, že během hodiny různých her jsem si zapamatoval sotva půlku lidí. Zachraňoval mě akorát stůl s jídlem, protože s plnou pusou nemusíte nikoho oslovovat. Ostatní účastníci na tom byli buď o trochu lépe, nebo se tam tehdy v pátek, 23.9., stal malý zázrak. US-BRS totiž byla hodně o spolupráci a jejím cílem bylo vymyslet roverské akce na celý školní rok. A přes neznalost jmen jsme toho vymysleli opravdu hodně (jak je vidět v kalendáři u textu, který tam, doufám, dal někdo graficky schopnější než já). Pro milovníky nočních šílenství tu je bezdomovecká noc, pro rovery se zájmem o službu zase vaření polévky pro bezdomovce. Ale nebojte, nezůstali jsme jen u bezdomovců.

Možná si říkáte, že vymyšlené akce vám nic neříkají a v roveringu moc lidí neznáte...

Roverský rok však nevyplňují jen akce plánované, ale také ty spontánní jako bylo třeba v lednu bobování na Petříně. Třeba máte s pár lidmi z oddílu plán na super akci, ale chybí vám účastníci... Napadne-li vás taková myšlenka, nebraňte se jí a napište někomu z roverských zpravodajů, rádi vám s organizací pomůžeme. Hlavní cíl schůzky se totiž podařil. Roveři si připravují akce sami pro sebe.

Těšíme se na další setkání, ať už bude na výsadekové áftu, na Blanickém plese nebo pod mostem.

BOBEŠ

ANGLIE

VE 21 DNECH

ANEB JAK JSME JELI JAKO DOBROVOLNÍCI DO CIZINY.
SBAL BATOH A JEĎ.

Sbalit si batoh trvá v průměru 20 minut. To je stejně dlouho, jako shlédnout jeden díl Přátel nebo vyvenčit psa. Vyplnit formulář k přihlášení bude trvat dalších 20 minut. Zainvestujte tento čas do Vaší budoucnosti. My to udělali a vyplatilo se to! Některé investice zkrátka přinesou budoucnost o něco lepší. Přesně pět měsíců mě dělilo od maturity, mojí „zkoušky dospělosti“. Ale já tušila, že mě čeká úplně jiná zkouška dospělosti, která přijde a nikdo mi nedá dopředu otázky a čas na přípravu.

SMYSL ŽIVOTA NEKLEPE NA DVEŘE.

Když vás čeká maturita, bojíte se, ale máte cíl. Po „odškrtnutí“ kolonky maturita nastane další cíl, dostat se na vysokou školu. A co potom? Čtyři měsíce prázdnin se zdají jako nejlepší věc na světě. Dokud nezjistíte, že tyto čtyři měsíce prázdnin jsou plné přemýšlení o vás samotných.

KOLIKRÁT SE VE SPĚCHU NAŠICH ŽIVOTŮ ZASTAVÍME A ZAMYSLÍME SE NAD SEBOU?

Máme cíle krátkodobé, dlouhodobé, ale stanovit si životní cíl, to chce odvahu. Nezapomeň tedy s sebou odvahu. Tak tedy jediné co si nesmíte zapomenout sbalit je odvaha. Kartáček na zuby nebo mýdlo vždy nějak seženete, ale se strachem vám pomůže jen málokdo. Když takového člověka potkáte, máte napůl vyhráno. Nebo si vezměte někoho takového s sebou, jako já.

PŘEPNI, ALE NIKDY NEVYPÍNEJ.

A teď k naší cestě. Rozhodli jsme se jet na dobrovolnický program organizace Revitalise, která sídlí v Anglii. Je to centrum poblíž Londýna, které pomáhá postiženým lidem zlepšit jejich život. Do Revitalise jezdí lidé na prázdniny a jsou jim poskytnuty zážitky, které jsou v jejich běžném životě nedosažitelné. I my jsme zde zažili některé věci poprvé, například karaoke párty, vystoupali jsme na London Eye, nebo jsme si zajeli do Belgie či Francie. Jezdí tam ale neobyčejní lidé, potkáte tam lidi, kteří se označují

za handicapované. Ale když tam strávíte nějakou dobu, zjistíte, že tito lidé jsou zvláštní, avšak ne tím, co mohou, nemohou nebo jak vypadají. Jsou jedineční, protože jsou šťastní a silní. Dozvíte se jejich příběhy a naučíte se skrz ně něco o sobě.

Strávili jsme dvacet jedna dní s lidmi, kteří nám každyčkový den zlepšovali náladu, každou minutu dodávali svým odhodláním bojovat proti osudu odvahu, a kteří věděli, co přesně je jejich cílem. Zažili jsme zde smutek, radost, soucit, strach, beznaděj a naději. Byli jsme šťastné, smutné i naštvané.

KAŽDÝ DEN BYL DNEM SEZNAMOVÁNÍ A LOUČENÍ ZÁROVEŇ.

Dostali jsme se na místo, kde jsme pocítili lásku. O to těžší bylo se vrátit do naší reality. Žili jsme dvacet jedna dní ve světě, kde naší největší starostí bylo, jestli si dát si do čaje mléko, či ne.

Občas je velký přínos pro nás samotné utéct ze svého života, od svých problémů. Zpomalit, zamyslet se aněco si prostě užít! A za podmíněk, že někomu pomůžete, no co může být lepšího?

NEMUSÍTE STAVĚT ŠKOLY, STAČÍ SE USMÍVAT.

Když se řekne dobrovolnická pomoc, mnoho lidí si představí fyzickou práci. Stavba škol v Africe, pomoc uprchlíkům na hranicích nebo vyprošťování lidí z trosk po hurikánu. Věděla jsem, že něco takového bych nezvládla. Jela jsem tedy do Revitalise, kde jsem chodila s lidmi na výlety, vařila jim kávu, pomáhala při jídle a smálaa se s nimi, v podstatě jsem se bavila.

Přišla chvíle, kdy jsem měla pocit, že má pomoc není dostatečná. Dení tempo se zpomalí a vy strávíte hodinu a půl u každého jídla. A tak stále dokola přemýšlíte, čím pomáháte. Označovali nás za „anděly bez křídel“ a vy cítíte, že si toto oslovení nezasloužíte za to, že jedete na výlet, který si sami náramně užijete. Tak přemýšlíte dále a potom jednoho dne přijdete na to, že jen vaše přítomnost je nejvíce, co můžete dát. Darujete svůj čas, a co je drahocennější? Každý příběh, který vám někdo vypráví, dostává najednou nový smysl, protože má posluchače. A každyčkový úsměv, kterým někoho obdarujete jako by rozpoutal řetězovou reakci radosti.

PŘÍVEZ SVÉ SRDCE, I KDYBY BYLO NA KOUSKY, VŠECHNO JDE SLEPIT.

Nastínila jsem zde neuvěřitelnou možnost a zkušenost, která je poskytnuta každému z nás. Vrátili jsme se domů a já vím, že nikdy nezapomeneme na tyto prázdniny. Psala jsem hodně o radosti, ale i smutek patří do koloběhu, kterého jsme byli krátkou chvílí součástí. Občas nevíte jak dál, co říci, či jak pomoci. Nedostává se vám slov a máte chuť sbalit se a

vypadnout. A proto, jestli to tak pocítíte, nezapomínejte myslet i na sebe.
A NAPOSLEDY SBOHEM.

V běhu, kdy se každý týden mění hosté, se stále seznamujete a loučíte. Ale máte jistotu toho, že vy zůstáváte, i přes to, že někdo jiný odjíždí.

Když však přijde okamžik vašeho posledního sbohem, tak tato jistota mizí. Proto přijíždějte s vědomím, že odjedete, ať při odjezdu můžete odjíždět s vidinou toho, že se vrátíte!

NADĚJE

ŠKUBČINO OHLÉDNUTÍ ZA TÁBOREM, JEHOŽ SE MŮŽE ZÚČASTNIT KAŽDÝ Z VÁS.

Chci se s vámi podělit o mé nadšení z nádherného tábora pro rovery v Jizerských horách. Jmenuje se Naděje. Jistě už o ní mnozí z vás slyšeli. Prožila jsem krásné dva týdny v přírodě s nejlepšími lidičkami, naučila se mnohé o přežití v přírodě, s nadšením pozorovat hvězdy a také skládat básničky a číst poezii - pro mě ještě na začátku srpna naprosté sci-fi :-) Tábor už je minulostí, ale kamarádi, zážitky a nové dovednosti a zkušenosti jsou současností.

Na závěr mé heslo, kterého se snažím od konce tábora držet: Nemá cenu si na nic stěžovat, je lepší mít naději! Přeji vám všem i sobě, ať se nám tohoto hesla daří v životě držet a kdyby to někoho nalákalo jet na Naději - paráda!!!

ŠKUBKA

SVĚTLUŠKY A VLČATA NA SOC. SÍTÍCH

Terorismus, migrační krize, výsledky voleb, klimatické změny...na internetu nacházíme spoustu děsivých věcí, ale mě minulý týden vyděsilo něco jiného. Byla to žádost o přátelství na facebooku.

Žádost přišla od slečny, řekněme já Anetka, kterou jsem učila ve druhé třídě základní školy. Teď už je Anetka ve čtvrté a svůj fb profil užívá aktivněji a evidentně se rozhodla se přes něj spojit se svou bývalou a jistě tou nejoblíbenější paní učitelkou. Nemám ve zvyku si přidávat děti, které jsou na fb s falešným datem narození, protože s tím reálným by se tam ještě ani ve snu nedostaly, ale vždycky to zvažuju. Jsou tam přeci všichni a všichni to vědí. Koukla jsem tedy na Anetčin profil a musím říct, že ta profilová fotka se jí opravdu povedla. Slečna v bikinách kráčí po pláži směrem k moři a ladně zvednutýma rukama probírá své krásné, lehce vlnité blondaté vlasy padající přes ramena až na záda. Ne, Anetka si nepůjčila fotografii někoho staršího, je to její fotka. A že jí to tam sekne! Podotýkám, že se stále bavíme o té holčičce, které je 9 let. Pardon, to by se asi urazila, bude jí co nevidět 10.

Na timelině má další fotky a v přátelích nacházím její současnou paní učitelku. Překliknu na její profil a vidím kontakt na školu, kde učí a kam Anetka chodí. A protože paní učitelka školu správně reprezentuje, můžu si hned prohlédnout i dlouhé video z Mikulášské párty, kde Anetka vystupuje jako anděl. Je opravdu rozkošná a pěkně tancuje!

V Anetčině škole jsem učila a vím, že ve školním vzdělávacím programu má téma bezpečnosti na internetu. Ale...zjistit, že holčička je fakt roztočilá a v bikinách jí to sluší, kam chodí do školy, do jaké třídy a s kým se kamarádí, v jaké obci bydlí, to vše byla otázka pár minut. A protože jsem v téhle škole učila, vím i to, že rozvrhy tříd jsou přes bezpečně zamčené, avšak prosklené dveře vidět bez problémů z ulice. Takže já nebýt matka dvou dětí, která se obává, kdy budou chtít vstoupit do sociálních sítí, ale někdo s nekalými úmysly, mám během chvilky jasno a na viděnou Anetko...

Rodiče to svým dětem asi těžko vysvětlí – jsou (jsme:-) staří, pozadu a

zakazují spoustu věcí. A kde rodina ani škola nestačí, můžou to zachránit snad jenom skauti! Tak si s dětmi někdy zasurfujte, ať vidí, co všechno vidí ti ostatní... a nebuďme, prosím, tak hloupí (jako rodiče a škola), abychom tohle téma řešili s dětmi až v době, kdy se jich to oficiálně týká, protože to je opravdu už dost pozdě.

MINIT

aneb jak jsme založili neziskovku

Skautkou jsem již osmým rokem a skauting mě provází každý den, naučil mě toho o sobě skutečně nespočet a já mu za to budu vždy vděčná. Jednou z úplně prvních věcí, kterou mě učil, bylo být prospěšnou a pomáhat druhým. To je docela široký pojem, nezdá se vám? Dlouho jsem nad ním přemýšlela, a jak roky plynuly se ho snažila naplňovat tak - jak jsem příslibila.

Když za mnou jednoho dne čerstvě po mých osmnáctých narozeninách přišla moje sestra s otázkou, zda-li mám zájem stát za vznikem nového spolku - neváhala jsem. Takové rozhodnutí samo sebou obnáší velkou zodpovědnost, pravdou ale zůstává, že samotná myšlenka realizace mě hříála a naplňovala více než cokoliv jiného za dlouhou dobu. A tak jsme se pustili do práce a 14.4.2016 se stali oficiálním spolkem.

Ráda bych Ti blíže představila některé z našich projektů, které by tě mohly zajímat.

Jedna z prvních věcí, která je velkou součástí naší práce je patronát Dětského domova Střekov a Zařízení pro děti vyžadující okamžitou pomoc Střekováček, které sídlí v Ústí nad Labem. Jako patron pomáhamé zařízení tam, kde je potřeba - ať už se jedná o věcnou pomoc, charitativní akce nebo propojování dostupných služeb pro kvalitnější života dětem ze zařízení. Konkrétně sháníme oblečení, hračky, vybavení pokojů a další věci, které děti potřebují. Dále spolek finančně přispívá na realizaci různých výletů a letních pobytů, aby děti mohly vycestovat mimo zařízení.

Nemáš doma třeba oblečení ze kterého jsi vyrostl/a? Hračky které leží v garáži? To a spoustu dalšího můžeš věnovat na **BAZÁREK** pro Střekováček a Střekov na sběrném místě v obchodě ETIKBUTIK v Praze (Bělehradská 36) nebo přímo v naší kanceláři v Modřanech (Čs. Exilu 1888/4, Praha 12).

Grafický přehled našich projektů, jsme začlenění na podporu a pomoc různým cílovým skupinám. Aktuálně se věnujeme práci s dětmi, mladistvými a seniory, a to jak individuálně, tak i v rámci komunity.

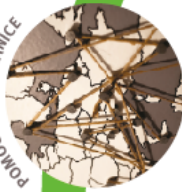
Další projekt který vám bych chtěli blíže představit je Mezigenerační setkávání. Slouží k vytvoření vzájemného pozitivního vztahu rozličných generačních skupin, solidarity a soudržnosti mezi obyvateli v rámci komunity Praha 12. Projekt vytváří prostor, ve kterém se mohou do nabízených činností aktivně zapojovat různé generační skupiny. Více informací o přesném konání najdete na našich webových stránkách.

CHARITATIVNÍ BAZÁREK

Prodávem hraček a zachovalých věcí pomáháme zúčtovat prostředí ústavních zařízení, ve kterém děti vyrůstají.

POMOC NEZNÁ HRANICE

Projekt zacílen na zahraniční spolupráci a podporu dětí z Dětských domovů a Zařízení pro děti vyžadující okamžitou pomoc.

UPROSTŘED

Tento projekt je dokumentárním a charitativním webem, který prostřednictvím krásných videosekvencí pomáhá přiblížit veřejnosti různé sociální problémy a dává náhled na způsoby jejich řešení.

OSOBNÍ ASISTENCE

Osobní asistence jako terénní sociální služba zajišťuje maximální možnou podporu užitojního života lidí v péči o zdravotně znevýhodněné a uš se jedná o seniory či lidi s chronickým onemocněním, zdravotním postižením nebo osoby po úrazech.

MEZIGENERAČNÍ SETKÁVÁNÍ

Pravidelné setkávání různých generačních skupin od dětí po seniory v rámci komunity.

PATRONAT DD STŘEKOV A ZDVOV STŘEKOVÁČEK

Pomáháme zařízením tam, kde je potřeba. Jde nám o zkvalitnění života dětí vyrůstajících v ústavních zařízeních.

www.azara.cz

www.socialni.azara.cz